

[Pürschel.]

der, og som derigennem; at Fosterfordrivelse tillades, faar Stemplet paa sig. Og hvem tror paa, at det i saadan et stort Etablissement eller en stor Fabrik vil blive bevaret som en dyb Hemmelighed, at „jeg slap af med det, fordi jeg sagde, at det var Værkførelsen eller Direktøren“, eller hvem det nu kan være? Nej, her skal man være forsigtig. Man maa være paa det rene med, at jo stærkere man her stiller Kravene om Blevist for Rigtigheden, jo vanskeligere bliver det for Kvinden at trænge igennem, og jo flere Tilfælde gaar altsaa til Kvaksalverne.

Den eugeniske Indikation er en naturlig Fortsættelse af det, vi allerede for et Par Aar siden beskæftigede os med her i Rigsdagen og gennemførte som Lov: Adgangen til at sterilisere. Jeg ser saaledes paa det, at dette navnlig har Betydning over for udtalte Former af Aandssvaghed, som medicinsk set er forholdsvis let at konstatere, saa vidt jeg som Lægmand har forstaaet det, og hvor Faren for Nedarvning skal være meget betydelig. Det er Resultatet af en Udvikling, som har fundet Sted i Samfundet. I gamle Dage var de aandsvage Kvinders Børn udsat for en saadan Misrøgt og Vanrøgt, at de fleste af dem døde, og derved var Faren for Forplantning mindsket. Men efterhaanden som den sociale Lovgivning griber ind og der holdes Liv i snart sagt ethvert Individ, der kommer til Verden, drives Samfundet, hvis de normale og sunde Individuer ikke skal majoriseres af de andre med den stærke Drift og den store Forplantning, til at sikre sig mod en saadan Eventualitet, og derfor er jeg — saa mange rigtige Argumenter der ogsaa kan anføres mod den eugeniske Indikation — dog en Tilhænger af den.

Dernæst kommer jeg til den medicinske og sociale Indikation, og det er navnlig om den sidste, Kampen staar. Der er det min Opfattelse, at hvis man indfører den sociale Indikation, saaledes som den er angivet af Kommissionen, vil man praktisk talt frigive Fosterfordrivelse. Jeg henviser her særlig til de Oplysninger, der foreligger fra Letland, hvor man har sagt: der fandtes ingen Autoritet, der kunde afgøre det, og Ordene var upræcise og gav derfor Adgang til Fortolkning o. s. v. Det er i Virkeligheden det samme som at frigive det, og om Frigivelsen taler de russiske Erfaringer tilstrækkelig tydeligt; jeg mener, at de taler saa tydeligt, at der ikke kan være Tale om at gaa den Vej.

Den højtærede Justitsminister er saa gaet en anden Vej og har udvidet den

medicinske Indikation. Nu viser Kommissionens Betænkning, at Lægerne selv har foretaget de første Skridt i denne Retning. Som Stand betragtet kan Lægerne derfor ikke med nogen som helst Vægt vende sig mod det, der her er sket, thi de har selv betraadt Vejen, de har selv anvist Vejen. I Løbet af et Femaar, tror jeg, det er, eller maaske er det kun et Treaar, steg de medicinske Indikationers Antal fra 70 aarlig til 300 aarlig. (Afbrydelse). Den højtærede Minister afbryder og siger, at det er et Par Læger. Vi kender jo deres Navne, saa vi behøver ikke at nævne dem her i Tinget. De er heller ikke rigtig værdige til at nævnes her. Men saaledes stiger det, og der er altsaa, uden at Lægerne, synes det mig, har gjort noget Forsøg paa at udskille disse Elementer, vist en Vej her, som er den, der er ført videre.

Nu er der dette at sige til den Udvidelse, der sker, at paa det samme Møde, som jeg før nævnte, stod Læger frem og paaviste i og for sig meget rigtigt, at for en lang Række Sygdomme — der blev nævnt Sukkersyge, tror jeg, og forskellige andre — spiller Ernæringsforholdene en overordentlig stor Rolle, og at de sociale Forhold derfor ad den Vej kunde indvirke paa den medicinske Indikation. Heroverfor er det, det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit med megen Ret, synes det mig, siger: „Ja, men saa lad os give dem noget at spise“, men det er jo muligt, at dette ikke er saa let gennemførligt, som det er sagt, og saa skal jeg altsaa ikke benægte Muligheden af, at der dér kan være et Moment, der spiller ind i den medicinske Indikation.

Paa samme Møde paaviste en Læge, at naar man stadig er optaget af de økonomiske Bekymringer og det Tryk, de bringer, var Legemets Modstandskraft nedsat og derigennem Evnen til at gennemføre en Fødsel, det Overskud, hvoraf det nye Individ skal skabes, saaledes forringet, at man ogsaa her maatte kunne skride ind ud fra et medicinsk Synspunkt.

Jeg skal ikke underkende Værdien af disse Betragtninger, bl. a. fordi jeg mangler den dertil fornødne Sagkundskab. Men jeg vil gerne sige, at hvis dette er rigtigt, tiltrænges der ingen Udvidelse af den medicinske Indikation, fordi disse Indvirkninger er Indvirkninger, der ganske maa sidestilles med Sygdom. Men naar man, som den højtærede Justitsminister gør, udtrykkelig giver Hjemmelen i „andre Forhold“, saa synes det mig, at man giver en Adgang, som staar i den allerstørste Fare for at blive misbrugt og misbrugt netop af de mindst samvittig-